

Vivi Friis Søgaard

Babysimulator som pædagogisk styringsteknik

– om magt og den frie vilje i sociale indsatser for marginaliserede unge

Artiklen bygger på et kvalitativt studie af babysimulatorforløb i Danmark og belyser, hvordan de fagprofessionelle forsøger at balancere mellem idealet om borgerens frie vilje og den magt, som uvilkårligt ligger i skulle prøve at påvirke marginaliserede borgere til at træffe bestemte valg om forældreskab. Artiklen tydeliggør også, hvordan de fagprofessionelle i deres ageren ikke blot er styret af det socialpædagogiske felts idéer om det rigtige forældreskab, men også forholder sig kritisk og reflektiv til egen praksis. I dette komplekse arbejde bliver babysimulatoren et kraftfuldt styringsredskab, der gennem simuleret rollespil og »objektive« vidensdata leder deltagerne til (frivilligt) at træffe ansvarsfulde valg om et fremtidigt forældreskab, hvorfor en mere brutal og direkte magtanvendelse kan undgås.

Søgeord: forældreskab, babysimulatorindsats, magt, det frie valg, pædagogisk styringsteknik, etisk dilemma.

Denne artikel omhandler, hvordan magt og frivillighed håndteres af fagprofessionelle i en konkret praksis, hvor der anvendes babysimulatorer. I Danmark er meget socialt arbejde med marginaliserede borgere underlagt normer og lovkrav om, at magtanvendelse og tvang så vidt muligt skal undgås eller minimeres (Järvinen et al. 2002). Studier har vist, at mange fagprofessionelle ofte betoner, at borgernes deltagelse i sociale velfærdstilbud er baseret på og til tider betinget af deres egen frie vilje og motivation (Carstens 2002), og at mange fagprofessionelle ofte føler et personligt ubehag ved magt og derfor søger at bortforklare eller underkommunikere denne (Mik-Meyer 2004). Udfordringen er dog, at det sociale arbejde er indlejret i institutionelle magtformer, og at der udøves magt over for borgerne, hvad enten de vil det eller ej (Hall 2003; Järvinen & Mik-Meyer 2003; Mik-Meyer og Villadsen 2014; Nissen et al. 2007; Villadsen 2004). Sidstnævnte forskning har ofte gjort brug af Foucaults analyse af pastoral- eller »hyrde­magt« (Henriksen & Prieur 2004) til at belyse, hvordan magt kommer til udtryk i velfærdsinstitutioners kategoriseringer af »problemborgere« og i deres forsøg på at guide og tilpasse disse menneskers adfærd og livsbane. Som Ghosh (2007) skriver, skal man således ikke lade sig narre af, at det sociale arbejde er en art »hjælpens univers« og tro, at dette univers er et magtfrit rum (se også Järvinen et al. 2002). Magt, hjælp og frivillighed er tværtimod uløseligt forbundet. I de senere år er denne sammenvævning i stigende grad kommet til udtryk i nyliberale diskurser og sociale indsatser, som sigter på at guide og kompetenceudvikle udsatte borgere til selv at træffe »frie«, ansvarsfulde valg. I sådanne indsatser skal den fagprofessionelle stadig forsøge at påvirke borgerne, men ideelt set på en sådan måde, at disse (frivilligt) træffer de »rigtige« beslutninger selv (Villadsen 2004). Konsekvensen heraf er, at fagprofessionelle står over for det dilemma, at de på mest kompetente vis skal forsøge at balancere mellem idealet om borgerens frie vilje og den magt, som uvilkårligt ligger i at skulle prøve at påvirke bestemte borgere til at træffe fornuftige valg.

I denne artikel anvender jeg et etnografisk studie af brugen af babysimulatorer i det socialpædagogiske arbejde til at give et indblik i, hvordan fagprofessionelle forsøger at håndtere dette dilemma i det relationelle arbejde med unge borgere. I Danmark har man siden år 2000, og i særdeleshed det sidste årti, anvendt babysimulatorforløb til unge voksne, der betegnes som særlig udsatte og derfor vurderes som udfordret i forhold til et fremtidigt forældreskab. En babysimulator er en elektronisk dukke, der er udviklet til at kunne registrere data om deltagernes håndtering af babysimulatorens behov. Efter babysimulatorforløbet kan der udledes en elektronisk rapport, der indeholder tidspunkter for behovsdækning (for at blive vugget, spise, bøvs og få skiftet ble), mishandling, manglende hovedstøtte eller forkert positionering. Således er babysimulatoren et materielt redskab, der anvendes med henblik på at skabe et realistisk billede af hverdagslivet som forældre og der-

ved forsøger at påvirke og udfordre bestemte mennesker i deres drøm om forældreskab.

Der er i artiklen fokus på de fagprofessionelles perspektiv og deres relationelle arbejde med deltagerne. Hvor det er relevant inddrages deltageres perspektiv til at nuancere nogle pointer i forhold til de situationer, dilemmaer og udfordringer, som opstår i socialarbejdet. Artiklens forskningsspørgsmål er, hvordan de fagprofessionelle i babysimulatorindsatsen håndterer dilemmaet mellem magt og det frie valg i deres brug af styringsteknikker, samt hvordan de fagprofessionelle kritisk forholder sig til egen brug af babysimulatoren som styringsteknik. Sidstnævnte kommer blandt andet til udtryk i det etiske dilemma, som de fagprofessionelle står overfor, når de skal vurdere, om det også er passende at bruge babysimulatoren overfor gravide kvinder, da dette kan betyde, at de vælger at få en abort. Artiklen tydeliggør på den måde, hvordan de fagprofessionelle i deres ageren ikke blot er styret af det socialpædagogiske felts 'doxa' (Bourdieu 1997), som tidligere forskning har antydnet (Järvinen et al. 2002), men også forholder sig kritisk og reflektivt til egen praksis.

Analytisk ramme

Babysimulatorindsatsen er defineret som en hjælpeforanstaltning, der har til formål at øge og sikre udsatte unges forståelse for og evne til at udøve omsorg for et barn. Derudover er deres deltagelse i babysimulatorforløbene formelt set baseret på frivillighed. Det betyder, at de fagprofessionelle befinder sig i et spændingsfelt, hvor de på den ene side ser sig forpligtet til at handle af hensyn til de fremtidige børns sundhed og trivsel, mens de på den anden side må anerkende borgernes ret til selvbestemmelse. De fagprofessionelles forsøg på at guide og regulere deltagerne tager således afsæt i de unges frihed og selvstændighed for herigennem at få deltagerne til at engagere sig i en form for selvregulering, der er i overensstemmelse med, hvad de fagprofessionelle opfatter som et godt og sundt forældreskab (Mathiasen & Vangkilde 2017).

I de senere år har meget forskning forsøgt at afdække den ofte usynlige, diffuse og ikke-erkendte form for magt, som udfoldes i socialt hjælpearbej-

de (Järvinen & Mik-Meyer 2003; Mik-Meyer 2004). Formålet med dette har været at afdække hjælpens usynlige magtmekanismer og utilsigtede konsekvenser. Denne forskning peger på, at særligt to forhold gør, at magt i socialt arbejde ofte er ikke-erkendt. Det første er, at det socialpolitiske område udgør et »hjælpens univers«, hvor socialarbejderen (som videre i denne artikel vil blive nævnt som den fagprofessionelle) opfatter sig selv som ekspert i hjælp, og hvor beslutninger træffes ud fra de bedste intentioner om at ville hjælpe frie borgere. Det andet forhold er, at fagprofessionelle ofte opfatter sig selv som besiddende den rigtige og neutrale viden, hvorfor reguleringen af klienter ikke opfattes som magt, men derimod blot som udøvelsen af en professionel praksis styret af saglig viden og erfaring (Järvinen & Mik-Meyer 2003). I socialt arbejde er hjælp dog altid en del af et normaliseringsprojekt, og forskning har vist, at fagprofessionelle, til trods for de bedste intentioner om at ville hjælpe ofte kommer til at styre borgerne mod at blive passive, føjelige og medgørlige klienter, som mere eller mindre villigt underlægger sig de offentlige hjælpesystemer, behov og tænkemåder (se også Uggerhøj 2002). Mens ovenstående forskning har været tiltrængt og har bidraget væsentligt til at tydeliggøre de ofte fornægtede aspekter af magt i offentlige hjælpeindsatser, så peger nyere studier på, at fagprofessionelle ikke kan reduceres til »sociale teknikere«, der blot udøver systemets logikker og værdier (Nissen et al. 2007). For at forstå det sociale arbejdes kompleksitet har vi derimod brug for mere nuancerede analyser, som inkluderer et fokus på, hvordan fagprofessionelle i stigende grad er klar over, at deres hjælpearbejde indeholder magtaspekter, samt hvordan de forsøger at balancere friheds/magtdilemmaet og forholder sig kritisk til egen praksis (Henriksen & Prieur 2004; Nissen 2007).

I socialt arbejde refererer magt til et flertydigt og indgribende forhold, hvor det er overladt til forskellige faggrupper at træffe afgørelser af vital betydning for de berørte mennesker (Järvinen & Mik-Meyer 2003). For at belyse dette har forskere ofte fundet inspiration hos Foucault (1983; 1999), som har defineret magt som en diskret og ofte skjult mangfoldighed af styrkeforhold, der producerer subjekter, viden og sandheder. I det moderne samfund kommer magt blandt andet til udtryk gennem fagprofessionelles brug af forskelligartede disciplinære teknikker, som sigter på at guide og forme individers adfærd og deres relation til andre. Det er en vigtig pointe hos Foucault (1999), at de mest produktive udøvelser af magt er de mest usynlige. Det er således, ifølge Järvinen et al. (2003), i velfærdsstatens hjælpende, støttende og omsorgsgivende institutioner, at de mest radikale eksempler på disciplinerende relationer findes. Et vigtigt mål for den normaliserende magt, som udfoldes i velfærdsinstitutioner, er at tilskynde klienterne til selvdisciplinering. Problemet opstår, når viljen og motivationen ikke vurderes at være tilstrækkeligt til stede hos klienten. I disse tilfælde agerer den fagprofessionelle en art konsulent, som forsøger at lære klienten om den rette livsførelse, herunder hvordan de selv aktivt

kan bidrage til dette på baggrund af hjælpernes anvisninger (Villadsen 2004). Hos Foucault (1994) er magt og viden også uløseligt forbundet. Dette betyder, at disciplinen ikke blot individualiserer og normaliserer, den involverer også en objektivisering af individet gennem registreringer, klassificeringer og sammenligninger. Herigennem muliggøres sondringer mellem normalitet og afvigelse, og der skabes subjekspositioner, som de enkelte individer forstås igennem. Forskning i socialt arbejde har således vist, at klienters individuelle karakteristika ofte underordnes de administrative problemkategorier og institutionelle identiteter, som fagprofessionelle opererer med (Fahnøe 2016; Järvinen & Mik-Meyer 2003; Mik-Meyer 2004). Kategorier som »sårbare« og »udsatte« unge voksne er således ikke objektive, neutrale betegnelser, men derimod skabt i specifikke institutionelle sammenhænge, hvor bestemte opfattelser af problemer og løsninger dominerer med det resultat, at klienten konstrueres som én, der er hjælpetrængende (Uggerhøj 2002).

For at tydeliggøre, hvordan klienternes sociale identiteter sammenvæves med bestemte problemkonstruktioner, har forskere også gjort brug af Bourdieus sociologi og særligt begreberne 'doxa' og 'symbolsk vold' (Bourdieu 1997; Bourdieu & Wacquant 1996). Ifølge Järvinen et al. (2003) er feltet for socialt arbejde således udgjort af en samling doxiske holdninger, værdier og normer, som ikke blot fremstår selvindlysende, hvorfor de ikke diskuteres, men som kommer til at virke strukturerende for de fagprofessionelles håndtering og kategorisering af klienterne. Hertil kommer, at fagprofessionelle også ofte besidder en definitionsmagt til at betegne og kategorisere andre mennesker i kraft af deres rolle som systemrepræsentant. Dette betyder, at mens de fagprofessionelle indtager en privilegeret position, og deres skøn og beslutninger ofte kommer til at fremstå som autoritative og legitime, så tillægges klienternes udsagn og erfaringer sjældent den samme værdi. Klienterne indtager således en underordnet subjeksposition, hvor de, fremfor at deltage i den dominerende diskurs, gøres til genstand for denne ved at blive beskrevet, klassificeret og normaliseret.

Mens overstående tilgange har bidraget med vigtige indsigter, så peger nyere studier på, at magt i socialt arbejde måske ikke er så »usynlig«, som det har været. Vist socialiseres fagprofessionelle til at acceptere bestemte forståelser af det gode liv eksempelvis i kraft af deres uddannelse, men i lyset af særligt Järvinen og Mik-Meyers forskning, så lærer de i dag også at være bevidste om den magt, de har. Nissen et al. (2007) skriver således, hvordan socialarbejdet i stigende grad forsøger at udøve hjælp og indflydelse, som ikke opleves af borgerne som et overgreb. Hertil kommer, at Henriksen og Prieur (2004) har anført, at det sociale arbejde i stigende grad også er præget af den samme tendens, der kendetegner det senmoderne samfund som helhed, nemlig en reflektiv indstilling til viden (Giddens 1994). Fremfor at være et felt domineret af stabile doxiske antagelser og fagprofessionelle, som altid er sikre på, at det, de gør, er det rigtige, så peger Nissen (2007) på, at socialar-

bejderfeltet i dag også er karakteriseret ved både en mangel på sikker viden om eksempelvis borgernes behov og fremtidsudsigter, de fagprofessionelles tvivl om hjælpens nytte, samt hvad der er det rigtige at gøre i en given situation: Hvordan kan man eksempelvis vide, om måden, man hjælper på nu, fører til positive forandringer i fremtiden? For at indfange de fagprofessionelles reflektive skepsis over egen praksis og viden anvender Nissen begrebet 'refleksiv inklusion' (2007: 73). Dette begreb henviser både til en systemisk refleksiv skepsis over den professionelle hjælperationalitet, samt de fagprofessionelles åbenhed overfor alternative fortolkninger og for muligheden for, at deres praksis utilsigtet kan komme til at forstærke borgernes problemadfærd. På den måde tegner Nissen et andet billede af det sociale arbejde end det, som præsenteres i Järvinen et al. (2003) og Mik-Meyers (2004) studier.

Inspireret af overstående anvender jeg i denne artikel et studie af babysimulatorindsatser til at argumentere for, at hvis vi skal forstå det sociale arbejdes kompleksitet og dilemmaer, må vi både udforske, hvordan mikromagt udfoldes i styringen af problemborgere, samt forsøge at kaste lys over, hvordan det sociale arbejde formes både af de fagprofessionelles forsøg på ikke at udøve magt, som virker som et overgreb, samt af deres løbende kritiske refleksioner over egen praksis.

Kontekst og metode

Babysimulatoren er produceret i USA i starten af 1990'erne som et forsøg på at mindske et stigende antal teenagegraviditeter. Nyere amerikanske, kvantitative undersøgelser af babysimulatorforløb har haft fokus på effekten af babysimulatoren, hvor det diskuteres, i hvor høj grad babysimulatoren gør en forskel i holdning og adfærd relateret til omsorgsarbejde, seksualmoral og det at få børn. Undersøgelserne er dog uenige om effekten, idet nogle viser ingen signifikant forskel ved brug af babysimulatoren, mens andre viser en forskel i holdning og adfærd (Barnett 2006; de Anda 2006; Didion and Gatzke 2004; Herrman et al. 2011; Mccowan 2009; Somers 2014). Hvor den i USA og mange andre lande anvendes til en bred målgruppe, ofte skoleklasser, bliver den i Danmark benyttet til enkeltindivider eller mindre grupper af marginaliserede mennesker. Der er ikke på samme vis som i USA fremkommet studier, der har fokus på babysimulatorens effekt i Danmark.

Babysimulatoren blev brugt for første gang i Danmark omkring år 2000. Der findes ikke præcise tal for, hvor mange kommuner den bruges i, men ifølge den danske distributør er det ca. 50 kommuner. I Serviceloven står der, at babysimulatoren kan anvendes som en del af rådgivningen om familieplanlægningen til udsatte unge og udviklingshæmmede, som overvejer at få børn, men det pointeres videre, at målet ikke er »at skræmme de unge fra at få en baby, men at kvalificere deres beslutningsgrundlag, når de skal vælge børn fra eller til« (Socialstyrelsen 2017). Babysimulatoren er programmeret med rigtige babylyde for at simulere en baby fra nyfødt, og den kan indstilles på

15 forskellige programmer alt efter sværhedsgrad (easy-medium-hard). Deltagerne får udleveret en babysimulator, som de, via en ID-brik, bliver tilknyttet til som omsorgsperson, hvilket betyder, at det ikke er muligt at overlade babysimulatoren til en anden, og at omsorgspersonen, inden to minutter efter at babysimulatoren begynder at græde, skal bruge ID-brikken til at identificere sig med.

Data er indsamlet i perioden primo 2015 til medio 2016 og omfatter semi-strukturerede og uformelle interviews med 25 fagprofessionelle. Gruppen af fagprofessionelle, som anvender en babysimulator i deres arbejde, består hovedsagelig af pædagoger, lærere, syge- og sundhedsplejersker, som er tilknyttet specialskoler, sundhedsplejen, familiecentre og specialinstitutioner. Data rummer desuden observationer fra fire babysimulatorforløb, hvor jeg har observeret og talt med såvel fagprofessionelle som deltagere. Dette gav et indblik i forløbets proces og de involveredes etiske og pædagogiske udfordringer. Yderligere indgår skriftligt materiale om indsatsen med babysimulatore samt observationer af »Baby – skal/skal ikke«, som er et kursus for fagprofessionelle, der ønsker at implementere babysimulatorforløb for unge.

De fagprofessionelle har forskellige pædagogiske tilgange og ressourcer, hvilket også betyder forskelle i den måde, hvorpå forløbene tilrettelægges. Nogle forløb er gruppeforløb, hvilket vil sige, at en gruppe på ca. tre-seks unge deltager i et treugers forløb med en eller to fagprofessionelle tilknyttet som facilitatorer. Deltagerne til gruppeforløbene findes ofte på STU-uddannelser eller andre specialskoler, hvor forløbene er integrerede på institutionen. I gruppeforløbene indgår der emner som eksempelvis børns/egne behov, refleksioner over opvækst og nutidige sociale situation samt fremtiden med et barn. Andre forløb består af enten enkeltpersoner eller par. Disse deltagere er ofte tilknyttet en socialrådgiver fra kommunen eller er i kontakt med en lærer, sundhedsplejerske, sygeplejerske eller pædagog, der synes, det er relevant for dem at deltage. For enkeltforløbene er det en fagprofessionel, som planlægger og styrer forløbet med opstartsmøde, løbende kontakt og vejledning samt et afsluttende møde, hvor myndighedspersoner fra kommunen også kan deltage. Det korteste individuelle forløb, jeg har fulgt, varede fire dage, idet parret valgte at springe fra, mens det længste forløb var på 13 dage.

Størstedelen af de deltagere, der er fulgt i dette projekt, er tilknyttet myndighedssystemet. Deltagerne dækker over teenagere, personer med en social belastet baggrund (anbringelse, misbrug og kriminalitet), udviklingshæmmede samt personer med psykiske og fysiske problemstillinger. Forløbene er i princippet frivillige, men ofte er de unge meget bevidste om, at andre ser dem som udfordret i forhold til et fremtidigt barn, og at der er en risiko for at få et fremtidigt barn tvangsfjernet. Dette er med til at rammesætte relationen på en sådan måde, at de unge er i en underlegen position, hvor forløbet med baby-

simulatoren kan få betydning for deres fremtid som forældre (se yderligere Mathiasen og Vangkilde 2017).

Rollespil som styringsteknik

I det følgende viser jeg, hvordan den disciplinære og næsten usynlige mikro-magt (Foucault 1999) kommer til udtryk i babysimulatorindsatsen. Det viser samtidigt, hvordan én af de måder, hvorpå de fagprofessionelle forsøger at håndtere dilemmaet mellem at skulle udøve magt og idealet om borgerens frie valg, er gennem deres valg af rollespil som specifik styringsteknik; en styringsteknik som også har til formål at socialisere deltagerne ind i rollen som hjælpetrængende (Uggerhøj 2002). Igennem de senere år har rollespil i stigende grad vundet indpas i det sociale arbejde med problemborgere (Duus 2013; Galløe 2016; Wellejus 2006). Mens nogle institutioner betoner, at rollespil blot er »leg«, det vil sige, at de handlinger, som udfoldes i rollespillet, ikke tillægges den samme betydning, som de normalt ville blive tillagt (Galløe 2016), så forholder dette sig anderledes i babysimulatorindsatsen, hvor deltagerne opfordres til at tage rollespillet meget seriøst. I babysimulatorindsatsen bruges rollespillet til at simulere virkeligheden, for at deltagerne på den måde kan udvikle deres forældrekompetencer og derved tilegne sig nogle meget konkrete erfaringer med det at skulle drage omsorg for et lille barn. Fordelen ved denne teknik er, at mens rene samtalesessioner kan have tendens til at tydeliggøre modsætninger mellem deltagerens og de fagprofessionelles perspektiver, så er modsætningerne og magtrelationerne mindre tydelige i rollespillet, hvor deltagerne gennem egne (kropslige) erfaringer gradvis flyttes til at se sig selv som hjælpetrængende og til selv at træffe de beslutninger, som de fagprofessionelle gerne vil have dem til.

Babysimulatoren er en vigtig komponent i rollespillet, da den som før nævnt er kodet til at udvise de samme basale behov som et levende barn; behov som deltagerne skal varetage. Med henblik på at skabe virkelighedsnære rammer navngives babysimulatoren ofte eller omtales som »barnet«. Derudover anvendes der rekvisitter som tøj, lift, barnevogn og pusletaske, der udleveres til deltagerne. De fagprofessionelle spiller også en central rolle i skabelsen af en virkelighedsnær oplevelse. Dette gør de blandt andet ved at foregive, at babysimulatoren er et ægte barn, og gennem deres brug af mimik og måden, de taler til babysimulatoren på. Forsøget på virkeliggørelse kommer eksempelvis tydeligt til udtryk under et møde på kommunen, hvor et forløb skal sættes i gang. Rundt om bordet sidder et ungt par, der i en periode skal have babysimulatoren Rie på besøg, pædagogen Mette, der skal styre forløbet, samt en socialrådgiver fra kommunen. Pædagogen Mette starter mødet:

»Jeg vil lige præsentere jer for Rie. Goddag du« (Mette tager hende forsigtigt op, støtter hendes nakke og kigger hende ind i øjnene). Mette

kigger op på parret og siger »Rie er spændt på, hvordan det er at bo hos jer«. (Mette tænder for babysimulatoren på computeren, babysimulatoren siger en klynkende lyd). »Nåå, vågner du op nu?«. Rie græder højtlydt, og Mette sætter en flaske til munden. Rie begynder at lave suttelyde. Mette overlader hende blidt til parret, der tager imod hende (feltnoter).

Mettes øjenkontakt med Rie viser nærhed og intimitet i relationen, og hun lader omgivelserne vide ved sin mimik, tale og blide håndtering af Rie, at her er et lille barn, som kræver omsorg og pleje, hvilket er med til at styrke idéen om, at det er virkeligt. Rollespillets succes afhænger af, at deltagerne aktivt påtager sig rollen som forældre, og at de erkender rollen som nødvendig og ønskværdig (Galløe 2016). I babysimulatorforløbene tilskyndes deltagerne derfor til medlevenhed og aktiv involvering. Men de fagprofessionelle er også udfordret af, at deltagerne ikke altid spiller med. For nogle af deltagerne er det nemt at involvere sig følelsesmæssigt i rollen og leve op til de fagprofessionelles forventninger, mens andre deltagere oplever forløbet som grænseoverskridende og svært, hvorfor det for nogle ender med, at de siger fra.

Rollespillet bliver af de fagprofessionelle beskrevet som eminent til at afspejle virkelige problemstillinger og derved ændre de unge deltageres forestillinger om forældreskab som noget, der ikke rykker ved hverdagslivet og egne behov. Det følgende citat er fra en sundhedsplejerske, og hendes pointe er, at samtale med deltageren ikke er overbevisende nok i forhold til at forstå de udfordringer, der er ved et lille barn.

Vi kan tale fra nu af og så til juleaften og forsøge at få den unge til at forstå, at det her [med at få et barn] er for sårbart, men det er der, hvor babysimulatoren kommer ind som et rigtigt godt pædagogisk redskab, fordi de også undervejs, når de passer den, får koblet nogle ting, og begynder at kan mærke og forstå. Altså ét er at sige, det er ikke svært at være vågen 24/7, men når man lige pludselig skal prøve det, så er det måske lidt svært. Når man lige pludselig oplever, at bedst som man skal sidde og have sin aftensmad og kyllingen er varm, så skal barnet have mad i en halv time.

Babysimulatoren som et fysisk redskab medvirker med andre ord til en levende og kropslig erfaring, så deltagerne begynder at »mærke og forstå«. I ovenstående eksempel bliver det træthed og oplevelsen af at skulle tilsidesætte egne behov (for at sove og spise), der kan betragtes som kropslig erfaring. Kropslig erfaring kan derved tolkes som en styringsteknik, hvor målet er at mærke forældreskabet »på egen krop« med henblik på at få deltagerne til at erkende de svære udfordringer, de vil komme til at stå med. Rollespillet er således med til at simulere en praksis, som omformes til virkelighed, når forløbet evalueres,

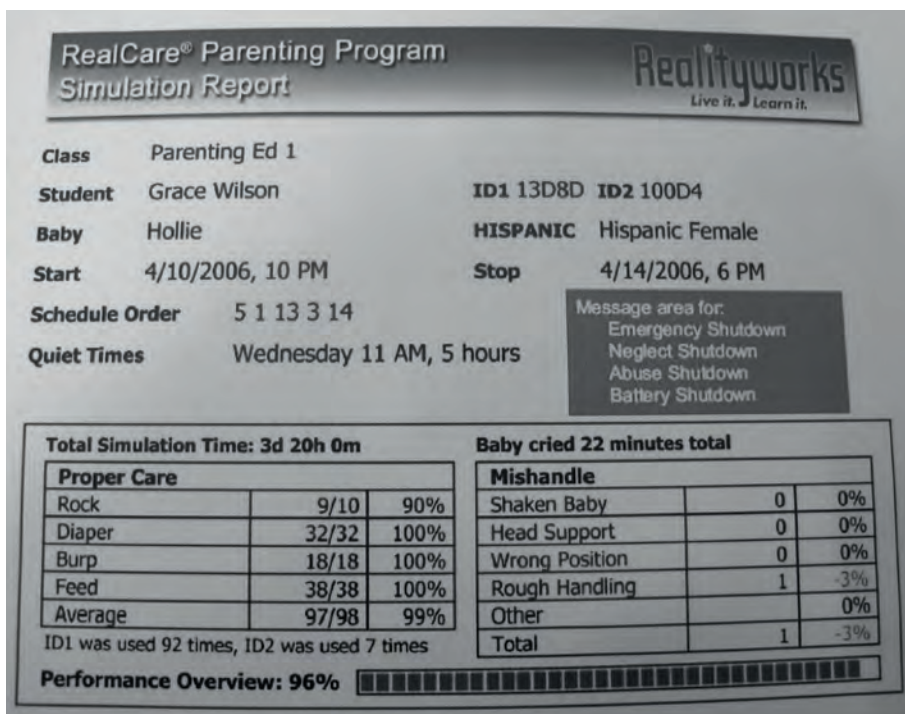
og deltagernes refleksioner og selverkendelse overføres til en eventuel fremtid med et barn (Andersen 2008). Nogle deltagere, i dette studie, nåede til den erkendelse, at babysimulatoren er en hindring for søvn, byture og tid med kæresten, og at et fremtidigt barn på lignende vis vil få konsekvenser for deres hverdagsliv, hvorfor de drog den konklusion, at de ikke var klar til at få et barn.

I babysimulatorindsatsen bruger de fagprofessionelle rollespil som styringsteknik, fordi det både opfattes som en mindre indgribende magtform, og fordi det giver deltagerne et meget håndgribeligt indblik i forældreskabets prøvelser. Set fra systemets perspektiv er fordelene ved rollespillet yderligere, at de fagprofessionelles rolle omdefinieres fra at være en bedrevende og belærende ekspert til at være en art hjælpekonsulent. I løbet af rollespillet udvikles der således en gensidig tillids- og afhængighedsrelation mellem deltagerne og den fagprofessionelle, hvor førstnævnte søger hjælp og vejledning, og sidstnævnte løbende forsøger at guide, trøste og hjælpe deltagerne med at fortolke og reagere passende på barnets behov. Set fra dette perspektiv handler rollespillet ikke blot om at træne de unge i rollen som forældre. Det handler også om at oplære dem i rollen som hjælpetrængende og hjælpesøgende (se også Uggerhøj 2002). Et vigtigt formål med babysimulatorrollespillet er således at bibringe deltagerne en forståelse af dem selv som udfordrede, inkompetente og som nogle, der har brug for hjælp fra professionelle, og i den forstand er rollespillet i babysimulatorforløbet en måde at oplære deltagerne til at blive gode klienter i velfærdsstaten.

Forældreskab på tal

I babysimulatorindsatsen kommer rollespillets alvor også til udtryk i den efterfølgende evaluering. Som tidligere nævnt har babysimulatoren en indbygget chip, hvorved man, via et computerprogram, kan registrere og producere talbaseret statistik over, hvordan deltagerne har klaret at varetage »barnets« forskellige behov i løbet af rollespillet. Produktionen af tal i babysimulatorindsatsen er interessant, fordi det kan give et indblik i, hvordan magtudøvelse fungerer gennem produktionen af viden (Foucault 1994) om deltagernes forældreegenhed, og fordi det viser, hvordan de fagprofessionelle forsøger at mindske rollen som magtudøvere ved at anvende tilsyneladende objektive registreringer og tal foretaget af den mekaniske babysimulator. Det følgende giver på den måde et indblik i, hvordan fagprofessionelle både besidder en definitionsmagt til at betegne og kategorisere andre mennesker i kraft af deres rolle som systemrepræsentant, men også hvordan de til tider finder denne rolle ubekvem, da den tydeliggør deres position som magtudøvere.

Nedenstående skema viser et eksempel på de data, der kan aflæses på en babysimulator. De fagprofessionelle bruger disse data som et pejlemærke for deltagerens kompetence og til at få deltagerne til at reflektere over deres forældreskabsevne. Som et eksempel på dette fortæller en lærer følgende:

Så hvis du ikke har holdt din baby ordentlig eller rystet den, og den har ligget og grædt længe, så vil den bonge ud på, hvor godt du procentvis har passet din baby, og så snakker vi om det. Hvad skete der lige der fredag nat klokken to [...] og hvad tænker du, hvis Margrethe havde været en levende baby?

»Dårlige tal« bruges således til at sætte fokus på konkrete områder, som er svære for deltagerne, hvilket er med til at understøtte de fagprofessionelles vurdering af deltagerens manglende evne i forældreskabet.

Flere af deltagerne er, ligesom Line og Tobias i det nedenstående, meget optaget af at få et indblik i, hvordan de havde klaret sig i løbet af rollespillet:

Før de overhovedet har sat sig ned, siger Tobias »Vi er godt nok spændte på at høre, hvordan det er gået – lad os få dommen«. De virker glade og opstemte. Pædagogen har glemt sine briller, så Tobias hjælper med at aflæse data, som dækker over ca. en uge. Pædagogen skriver resultaterne ned i et lille hæfte, som hun senere giver til Line. Det første resultat handler om, hvor godt »babyen« samlet set er blevet taget af. Dette tal er 88 %, hvilket ifølge Tobias er 2 % bedre end sidst. Man kan også aflæse, hvem der har taget sig mest af Sofie – det har Tobias.

Line konstaterer dog, at det jo handler om, hvem der lige står tættest på Sofie, når hun giver lyd fra sig, og at hun (Line) jo har været i gang med at male. Sofie har grædt i ca. 180 min i løbet af ugen, hvilket Line ikke synes er så galt. [...] Syv gange er nakken ikke blevet støttet korrekt. Line mener, at det kan have sammenhæng med at køre i bil og tog, hvor nakken godt kan få et hop. Data viser, at det var torsdag, at de fleste nakkeproblemer forekom. Line siger: »Det var der, du havde hende Tobias, for jeg var nede i byen«. Tobias giver hende ret, men kan ikke helt forstå det og siger, at det er for dårligt, at han ikke har gjort det bedre (feltnoter).

Det ovenstående er interessant, fordi det viser, hvordan der i babysimulatorforløbet sker en talmæssig objektivering af forældreskabet, således at dette kan måles og vejes, og at der kan afsiges en »dom«, som Tobias formulerede det i det ovenstående citat. Produktionen af tal i babysimulatorindsatsen er dog også en bestemt form for styringsteknologi, hvor magt og viden sammenvæves (Foucault 1994). Dette gør sig eksempelvis gældende i de tilfælde, hvor de fagprofessionelle oplever, at deltageren er modvillig og tilbageholdende med at lytte til den fagprofessionelles råd og vejledning. I sådanne situationer bruger de fagprofessionelle taldata til at konstruere deres udsagn og vurderinger som autoritative, en art »symbolsk vold« (Bourdieu & Wacquant 1996), hvorved de fagprofessionelles vurderinger gives et skær af objektivitet, og deres skøn og vurderinger transformeres til indiskutable sandheder, som det er meget svært for deltageren at argumentere imod. En fagprofessionel fortalte eksempelvis: »Hvis nu man har snakket med den unge om, at du holder altså ikke helt nakken sådan, så kan tallene jo bakke op om, at det gjorde hun så heller ikke«.

De talbaserede vurderinger er dog på ingen måde objektive. Grunden til dette er blandt andet, at der ikke findes nogen manual eller fællesinstrukser for, hvordan de tal og procentsatser, som babysimulatoren producerer, skal fortolkes. Ligeledes findes der ingen klare kriterier for, hvilken »score« der kvalificeres som »godt« eller »bestået«. Når de fagprofessionelle kommunikerer rollespillets talbaserede resultater til deltagerne, trækker de således på deres egne subjektive udlægninger af, hvordan tallene skal fortolkes. Således anskuer nogle fagprofessionelle en dårlig score som et bevis i sig selv for deltagerens manglende forældreevne, mens andre fagprofessionelle ikke mener, at tallene kan stå alene, og at vurderingen af deres forældreegnethed beror på en samlet vurdering, som også inkluderer faktorer som deres uddannelses- og arbejdssituation, deres familieforhold og deres økonomiske evne til at skabe passende rammer for et godt barneliv. Interviewene og feltarbejdet viser dog også, hvordan nogle fagprofessionelle udviser reflektiv skepsis i forhold til den talbaserede viden, som babysimulatoren producerer. Mens nogle fagprofessionelle eksempelvis forsøger at nedtone tallenes betydning, fordi

de kunne skabe et uheldigt forventningspres for nogle deltagere, så betoner andre fagprofessionelle, at babysimulatorens registreringsevne er så usikker, at tallene ikke kunne give et retvisende billede. Dette er et eksempel på, hvordan fagprofessionelle forholder sig kritisk til den viden og de vurderinger, som de selv er medproducenter af.

Narrativer, drømme og nye fremtidsscenarier

I det sociale arbejde har man siden 1960'erne anvendt narrativer som en metode til at skabe mening og orden i klientens ofte kaotiske erfaringer og livsoplevelser (Riessman & Quinney 2005; Steffen 2005). Narrativer er også, ligesom brugen af taldata, en måde at få deltagerne til at indse egen inkompetence. Brugen af narrativer i babysimulatorforløb handler om at drage sammenhæng i fortid, nutid og fremtid, og målet bliver således at få deltagerne til at huske, forstå og rekonstruere fortiden for derigennem at forstå de nutidige erfaringer, de oplever ved at varetage omsorgen for en babysimulator. Dette skulle gerne lede hen til at få deltagerne til at fortælle nye historier om sig selv, skabe positive drømme om fremtiden og derigennem opnå en meningsfuld identitetsforståelse, der fokuserer på andet end det at blive forældre.

Flere af babysimulatorforløbene starter ud med at få deltagerne til at fortælle om deres opvækst, hvilket for nogle deltagere er en grænseoverskridende proces, idet det kan omhandle personlige og svære beretninger. En pædagog fortæller om opstarten på et gruppeforløb:

I den første uge arbejder vi meget med livslinjer, altså hvad de egentlig kan huske fra de bliver født. Det er jo nogle unge med udfordringer, vi har, og der var da nogle, der ikke kunne huske noget, fordi de har fortrængt det. Sofie [deltager] blev f.eks. meget oprørt og sagde »Fuck jeg er langt ude – jeg kan jo ikke huske en skid fra min barndom«.

Blikket på fortiden bliver en del af det at forstå sig selv og de idéer, man har om det at skulle være forældre, og skal således ses som en refleksiv øvelse, hvor målet er at ændre og udfordre deltageres kompetencer som forældre, sådan at det er i overensstemmelse med institutionelle forventninger og målsætninger om det »rigtige forældreskab«. I nogle forløb konfronteres deltagerne med påstanden: »Man kan ikke give et barn noget, man ikke selv har fået«, hvilket handler om, at fortiden er et afgørende parameter for nutidige kompetencer i forældreskabet. Nogle unge deltagere modsiger sig dette ved at påpege, at de netop i kraft af deres mangler og svigt i barndommen ved, hvad et barn har brug for.

Deltageres nutidige udfordringer bliver ligesom fortidens udfordringer centrale styringsteknikker i de fagprofessionelles arbejde med at ændre deltageres forståelse af det at kunne magte forældreskabet. Mathiasen og

Vangkilde (2017) taler om *forud-skabelse* som et begreb, der netop dækker over disse grænsedragninger mellem tider, og som med andre ord handler om, at nutiden foregriber en potentiel fremtid. Nutidens rollespil med babysimulator trækker dog også, som vist i ovenstående, på fortidens ofte negative erfaringer og bliver derved indlejret i den fortælling, som ligger til grund for de fremtidsændringer, der er målet med babysimulatorforløbene.

Nedenstående case omhandler den 19-årige kvinde Stella, der før babysimulatorforløbet gerne vil have et barn med sin kæreste. Hun bor på et bosted, har en fortid med tvangsfjernelse og plejeforløb og kæmper i dag med psykiske lidelser. Stella har, ifølge pædagogen, som er tilknyttet forløbet, klaret sig godt med 99 % i »proper care«, men hun har følt sig stresset og begrænset af at skulle passe en babysimulator. Følgende er et uddrag fra en videodagbog, som Stella lavede sammen med pædagogen.

Pædagog: Prøv at fortælle mig om din drøm om at få barn efter pasningen af Victor.

Min drøm er stadig at få barn, men det skal ikke være lige nu.

Pædagog: Hvorfor ikke?

Fordi jeg bor på bosted, og jeg vil gerne have styr på mit liv. Så jeg vil gerne have et, når jeg er flyttet ud i min egen lejlighed.

Pædagog: Så drømmen er der stadig?

Ja, men den er udsat.

Pædagog: Hvordan har du det med det?

Det har jeg det egentlig fint med. Som jeg har det nu, vil et lille barn ikke passe ind.

I ovenstående situation konkluderer Stella, at hendes sociale situation ikke kan danne ramme om et lille barn, og hun skal, ifølge hende selv, »have styr på livet«, så et barn kan »passe ind«. Pædagogen spørger også ind til drømmen om et barn, hvilket er en del af det pædagogiske koncept, der handler om at anvende drømmemetaforer, som er et redskab til at »flytte« deltagerne. I drømmescenariet skal deltagerne reflektere over, hvad deres drømme er på nuværende tidspunkt, hvilket ofte omhandler drømmen om et barn. Denne drøm tages op til revision, efter at deltagerne har haft babysimulatoren i en given tidsperiode, og der formuleres nye fremtidsdrømme. I casen med Stella tales der også om fremtidige drømme:

Pædagog: Så du har fået en drøm om at blive mere selvstændig?

Ja.

Pædagog: Hvad kunne det gøre for dig at blive mere selvstændig?

Så kunne jeg bo i en lejlighed ligesom alle andre.

Pædagog: Så du har fået nogle nye mål: 1) egen lejlighed, 2) mere styr på livet, mere selvstændig, 3) lære at sige fra. Hvad kan du selv gøre for at nå dertil?

Det er lidt svært, det ved jeg ikke helt. Jeg kan jo godt vaske tøj, gøre rent, men ...

Pædagog: Hvad kan du selv gøre?

Jeg har meldt mig ind i en boligforening [...] Jeg vil også gerne lære selv at stå op.

Babysimulatorforløb handler om, at den måde, livet leves på bliver diskuteret, og nye perspektiver (og drømme) kommer frem i lyset. Det betyder, at deltagerne med henblik på at få børn på længere sigt opfordres til at nå nogle forskellige mål i livet såsom start af uddannelse, få et job, flytte hjemmefra, orden i bolig, stoppe med at ryge m.m. Netop dette aspekt med at tale fremtid er en vigtig pointe i processen. En sundhedsplejerske udtrykker det på følgende måde: »Man tager ikke en drøm eller et ønske uden at sætte noget i stedet for, fordi det kan blive tomt. Så tanken er at give dem noget igen, at udskyde drømmene og finde nogle nye drømme«. Overordnet handler de institutionelle tanker om, at deltagerne skal gå fra en her-og-nu orientering, hvor der fokuseres på en dag ad gangen, til en mere fremtidsorienteret liv, som indebærer idéer for fremtiden og måder at realisere dem på. Dette er også et forsøg på at lede deltagerne hen mod en mere sikker fremtid, idet parametre som uddannelse og job anses som en ressource, der sikrer en bedre magtposition i livet. Uddannelse og job før forældreskabet handler om nogle institutionelle idéer om »den rette timing«, hvilket henleder til et ansvarligt forældreskab og evnen til økonomisk (selv)forsørgelse (Søgaard 2017).

Kritiske refleksioner over egen praksis

I meget eksisterende forskning om socialt arbejde i Danmark er det blevet beskrevet, hvordan den fagprofessionelle i sit virke er informeret af feltets 'doxa' (Bourdieu 1997), det vil sige en samling af holdninger, værdier og normer for »det gode liv« og »det gode sociale arbejde«, som for den enkelte fagprofessionelle virker (Järvinen et al. 2002). Mens dette i nogen grad gør sig gældende i babysimulatorindsatsen, beskriver jeg i det følgende, hvordan de fagprofessionelle, i deres brug af styringsteknikker, også ofte kommer i tvivl om det, de gør, er rigtigt eller potentielt set er et overgreb på borgeren. Dette tydeliggør samtidigt, hvordan de fagprofessionelles forsøg på kompetent at håndtere dilemmaet mellem magt og det frie valg i deres arbejde også kommer til udtryk som en række kritiske og etiske refleksioner over målgruppen, initiativets metoder samt de udefrakommende krav, der influerer deres arbejde.

For mange fagprofessionelle er babysimulatoren et magtfuldt redskab, hvorfor den skal bruges forsigtigt i mødet med deltagerne. En pædagog fortæller om sit syn på området:

Vi bevæger os jo ind i noget, der er så vigtigt, og alle drømmer jo om at få et barn, det er jo noget, der er helt grundlæggende, så derfor skal vi træde varsomt og være forsigtige og have vores etik i orden. Vi skal ikke misbruge vores magt.

I opposition hertil er der fagprofessionelle, som fremhæver, at babysimulatoren er et middel til at skræmme deltagerne fra at få barn, og at forløbet kan være et redskab til at bevise manglende forældrekompetencer, hvilket kan have afgørende betydning for, om et barn bliver fjernet fra forældrene. Ovenstående viser, at der internt mellem de fagprofessionelle er uenighed om magtens grænser, der blandt andet handler om, hvor langt man skal gå, når man forsøger at få nogen til at ændre adfærd, drømme og mål i livet. Denne uenighed forstærkes yderligere af udefrakommende magtinstanser såsom kollegaer, politikere og andre myndighedsinstanser, som argumenterer forskelligt i forhold til anvendelsen af en babysimulator. En leder på en familieinstitution fortæller eksempelvis, hvordan han har diskuteret med lokale politikere om babysimulatorens berettigelse: »Det, jeg mærker, er, at vores politikere og vores myndigheder, de ønsker at have et værktøj, hvor de kan sætte to streger under. Sådan duer/duer ikke«. Denne diskussion handler om, i hvilken grad babysimulatoren kan og bør bruges som et magt- og tvangsredskab. På den ene side er der dem, som mener, at babysimulatoren er et effektivt redskab, der bør bruges til at udelukke »ikke-egnede« fra forældreskabet og til at producere dokumentation, som kan anvendes af kommunen i eventuelle fremtidige sager, hvor man skal vurdere om et barn skal tvangsfjernes. På den anden side betoner andre fagprofessionelle, at de anskuer babysimulatoren som et pædagogisk redskab, der udelukkende skal anvendes til at undervise og vejlede de unge til kompetent forældreskab. Den konflikt, omkring hvordan babysimulatoren bør anvendes, kommer også til udtryk ved, at nogle fagprofessionelle oplever pres fra kollegaer i forhold til, hvordan babysimulatoren skal programmeres. En pædagog fortæller eksempelvis: »Nogle af mine kollegaer har sagt, hende her, hun skal bare ikke have børn, så vil du ikke godt sætte den på rigtig svær? Der har jeg tænkt, at sådan ud fra etik, at det ville jeg ikke«. Et andet eksempel omhandler en sundhedsplejerske, der beretter om en oplevelse, hvor en kommunal sagsbehandler kontaktede hende og bad hende om at sætte babysimulatoren på kolik alle dage. Hun afviste anmodningen og forklarede i interviewet, at hun arbejder efter nogle etiske spilleregler, der gør, at hun ikke ønsker at anvende en hård metode. Babysimulatorens iboende mulighed for at skrue op og ned for effekten stiller de fagprofessionelle i et magtdilemma, da deres valg af niveau kan betyde succes eller fiasko for deltagerne.

De fagprofessionelle reflekterer yderligere over målgruppen. Nogle mener ikke, at der bør indgå gravide i forløbet, idet en deltagers oplevelse af ikke i tilstrækkelig grad at kunne varetage en babysimulators behov kan

lede til en abort. Andre fagprofessionelle mener derimod, at det er etisk forsvareligt at inddrage gravide, da en eventuel beslutning om abort i så fald vil blive taget på et mere oplyst grundlag. En sundhedsplejerske fortæller eksempelvis:

[...] hvis de vælger en abort, efter de har haft sådan et forløb, som jeg har været involveret i, så ved jeg, det er, fordi de har overvejet det grundigt og selv er nået frem til den erkendelse. Det er ikke noget, jeg har påduttet dem.

Diskussionen af, om gravide skal være en del af målgruppen, har ligeledes været central i dele af den offentlige og medieskabte debat om babysimulatorforløb. I DR2 nyhederne (30. november 2016) diskuteres babysimulators berettigelse til gravide kvinder. Speciallærer Else Starbæk Olsen, der er en del af Babysimulatorteamet i Svendborg, understreger, at målet med babysimulatorforløbet er at øge de unges beslutningsgrundlag for at kunne vælge et barn fra eller til. Hun oplyser videre, at ud af de 140 forløb, de har kørt, har fire deltagere valgt at få en abort. I opposition hertil pointerer professor Karen Wistoft, at det er uetisk at give dem til gravide, og at babysimulatoren bliver misbrugt til at afskrække og manipulere nogle fra at få børn (Lind 2016; Rehn 2012). Den kritik, der knytter sig til babysimulatorforløbene, handler ikke om man er for eller imod abort, men mere om, hvordan man når til at tage beslutningen om at fjerne barnet, og om dette valg er baseret på frivillighed eller tvang fra myndighederne via babysimulatoren. Medlem af Det Ethiske Råd, Jacob Birkler, har i sin bog om provokeret abort udtalt, at han ikke finder det hensigtsmæssigt at give babysimulatorene til gravide, da det er langt fra virkelighedens forældreskab. Han siger videre, at grænsen for manipulation kan være svær at fastsætte (Birkler 2014), hvorfor balancen mellem frivillighed og tvang kan være svær at opfylde.

Afsluttende refleksion

Ovenstående spørgsmål udleder forskellige moralske grænser, som det som fagprofessionel kan være svært at navigere i. Babysimulatorforløb er ikke en intervention, der er styret oppefra eksempelvis gennem lovgivning eller overordnede magtinstanser, men er derimod et initiativ, der udspringer af praksis via de personer, der arbejder med sårbare og udsatte grupper. Dette har betydning for den forskellighed, der spores i forløbene, hvor etiske grænser og forestillinger om, hvad der er det rigtige at gøre, er forskellige blandt de fagprofessionelle. Babysimulatorforløb formes af den kontekst, den anvendes i, og forløbets intensitet og output afhænger ligeledes af de ressourcer, som tildeles og prioriteres. Således kan den enkelte medarbejders motivation og muligheder være forskellige, hvilket også har betydning for forløbets kvalitet. Som vist i analysen er der ydermere ikke klare guidelines, der knytter sig til

babysimulatorinterventionen, hvilket kan resultere i en usikkerhed om krav og mål. Den form for magt, der udøves i et felt, hvor rammerne ikke er givet på forhånd, og hvor de fagprofessionelles individuelle fortolkning og anvendelse er central, kan beskrives som en intuitiv, »bricoleurisk« magtform. Bricolage er et begreb, der handler om evnen til at bruge det, der er til rådighed, og rekombinere dem for at skabe noget nyt og derved improvisere en løsning, på trods af at man ikke altid har det rigtig materiale (Lévi-Strauss 1966). Babysimulatoren bruges i et samfund, som på mange måder er rationelt styret, hvilket blandt andet betyder, at valg skal funderes på evidensbaseret viden, hvor målet er at bruge »det, der virker« (Krogstrup 2011). Dette står i kontrast til babysimulatorens uklare præmisser og metoder, der ikke er integreret på baggrund af videnskabelig funderet forskning, men fordi de fagprofessionelle anser babysimulatoren som et relevant redskab i arbejdet med forældreskab blandt marginaliserede unge.

Artiklens forskningsspørgsmål omhandlede dilemmaet mellem magt og det frie valg, herunder hvordan de fagprofessionelle forholder sig kritisk i forhold til egen brug af babysimulatoren som styringsteknik. I analysen fremgår det, at balancen mellem magt og frivillighed er svær for de fagprofessionelle, idet de har til opgave at påvirke bestemte mennesker til ideelt set at træffe de »rigtige« beslutninger, hvilket ikke altid er foreneligt med de unges egne forestillinger. De fagprofessionelle finder det problematisk med en direkte kommunikation om deres manglende kompetencer, idet det vil virke for belærende og ikke virke hensigtsmæssigt i forhold til de unge. Samtidig vil de fagprofessionelle undgå den brutale magt, der ligger i en eventuel tvangsfjernelse, som de risikerer at blive involveret i. I dette komplekse arbejde bliver babysimulatoren et kraftfuldt pædagogisk redskab, der gennem simuleret rollespil og »objektive« vidensdata får de unge til (tilsyneladende) selv at komme frem til disse indsigter, hvorfor en mere brutal og direkte magtanvendelse kan undgås.

I forhold til den modstand, der måtte være mod brugen af babysimulatorforløb, er det vigtigt at reflektere over, hvilke alternativer der er, og hvilken betydning det får, hvis man helt undlod at blande sig i forældreskab. I denne sammenhæng vil undladelsen af babysimulatorforløb og lignende initiativer rettet mod marginaliserede unge kunne tolkes som en form for ligestyrelse over for de ofte meget intense og problematiske udfordringer, som kendetegner deltagerens fortid og nutid. Magten bør i det lys anskues som noget, der kan være produktivt, og som ikke udelukker positive forandringsprocesser (Nissen et al. 2007). I et kritisk perspektiv bør man dog være opmærksom på, hvad det er for en magt, der udøves, hvilket formål magten har, og om man opnår dette formål ved at bruge en babysimulator. I relation hertil er det også vigtigt at forholde sig kritisk til de skyggesider, en styringsteknik ofte har, og som kan få negativ betydning for den, der er involveret. I forhold til babysimulatoren kan det eksempelvis handle om at føle sig ydmyget ved at skulle

have en babysimulator eller det svære ved at danne emotionelle bånd til en babysimulator for derefter at skulle skille sig af med den. Hvor efterlader det den unge hende, og hvilken betydning får det, efter at forløbet er afsluttet? Artiklen har haft fokus på, hvordan fagprofessionelle forholder sig til idéen om det frie valg samt de magtdilemmaer, der er ved at anvende en styringsteknik, men ud fra ovenstående bliver de fremtidige udfordringer at diskutere, hvad man ønsker at opnå med en babysimulator, og med hvilken intensitet den skal anvendes.

Litteratur

- Andersen, N.Å. 2008: *Legende magt*, Hans Reitzel, Kbh.
- Barnett, J.E. 2006: 'Evaluating »baby think it over« infant simulators: a comparison group study', *Adolescence*, vol. 41, no. 161, pp. 103-110
- Birkler, J. 2014: *Bogen om provokeret abort: perspektiver og udfordringer*. Nyt Nordisk Forlag, Kbh.
- Bourdieu, P. 1997: *The logic of practice*. Polity Press, Cambridge
- Bourdieu, P. & Wacquant, L.J.D. 1996: *Refleksiv sociologi: mål og midler*. Hans Reitzel, Kbh.
- Carstens, A. 2002: »'Motivation' i visitationssamtaler på aktiveringsområder«, i M. Järvinen, J. Elm Larsen, & N. Mortensen (eds), *Det magtfulde møde mellem system og klient*, Aarhus Universitetsforlag, Århus
- De Anda, D. 2006: 'Baby Think It Over: evaluation of an infant simulation intervention for adolescent pregnancy prevention'. *Health & Social Work*, vol. 31, no. 1, pp. 26-35. <https://doi.org/10.1093/hsw/31.1.26>
- Didion, J. & Gatzke, H. 2004: 'The Baby Think It Over experience to prevent teen pregnancy: a postintervention evaluation'. *Public Health Nursing (Boston, Mass.)*, vol. 21, no. 4, pp. 331-337. <https://doi.org/10.1111/j.0737-1209.2004.21406.x>
- Duus, T. 2013: 'Rollespil som læringsmedie', i K. Sandvik & A.M. Waade (eds). *Rollespil i æstetisk, pædagogisk og kulturelt perspektiv*. Nota, Kbh.
- Fahnøe, K. 2016: 'Fattigdom, marginalisering, stigmatisering og institutionelle identiteter', i B. Myggen Jensen & I. Schiermacher (eds). *Udsatte voksne og socialt arbejde*. pp. 117-133, Hans Reitzel, Kbh.
- Foucault, M. 1983: 'Afterword. The Subject and Power', in H.L. Dreyfus & P. Rabinow (eds), *Michel Foucault : beyond structuralism and hermeneutics*, 2nd edn, University of Chicago Press, Chicago, Ill.
- Foucault, M. 1994: *Viljen til viden*. Det lille Forlag, Frederiksberg
- Foucault, M. 1999: *Overvågning og straff: det moderne fængsels historie*. 3. udgave, Gyldendal, Oslo
- Galløe, L. 2016: 'Legens alvor: styring i rollespillets læringspraksis', *Dansk Sociologi*, vol. 27, no. 1, pp. 57-73, 77. <https://doi.org/10.22439/dansoc.v27i1.5129>
- Ghosh, F. 2007: 'Magt og intersektionalitet i socialt arbejde', *Nordisk Socialt Arbeid*, vol. 27, no. 4
- Giddens, A. 1994: *Modernitetens konsekvenser*. Hans Reitzel, Kbh.

- Hall, C. 2003: *Constructing clienthood in social work and human services: interaction, identities and practices*. Jessica Kingsley Publishers, London
- Henriksen, L.S. & Prieur, A. 2004: 'Et nyt perspektiv på magt i det sociale arbejde', *Dansk Sociologi*, vol. 15, no. 3, pp. 101-110. <https://doi.org/10.22439/dansoc.v15i3.266>
- Herrman, J.W., Waterhouse, J.K., & Chiquoine, J. 2011: 'Evaluation of an infant simulator intervention for teen pregnancy prevention', *Journal of Obstetric, Gynecologic, and Neonatal Nursing: JOGNN*, vol. 40, no. 3, pp. 322-328. <https://doi.org/10.1111/j.1552-6909.2011.01248.x>
- Järvinen, M., Elm Larsen, J., & Mortensen, N. 2002: *Det magtfulde møde mellem system og klient*. Aarhus Universitetsforlag, Århus
- Järvinen, M. & Mik-Meyer, N. 2003: *At skabe en klient: institutionelle identiteter i socialt arbejde*. Hans Reitzel, Kbh.
- Krogstrup, H.K. 2011: *Kampen om evidens: resultatmåling, effektevaluering og evidens*. Hans Reitzel, Kbh.
- Lévi-Strauss, C. 1966: *The savage mind*. University of Chicago Press, Chicago
- Lind, L.E. 2016: 'Brug robot babyer varsomt', *Sygeplejersken*, vol. 116, no. 13, pp. 56-59
- Mathiasen, M.K. & Vangkilde, K.T. 2017: 'Innovation 1: Tidsskriftet Antropologi nr. 74', *Innovationens Politik. Om Babysimulatorer, Sårbare Unge Og Drømmen Om et Barn*
- Mccowan, R.J.; Roberts, S.W.; Slaughter, J. 2009: 'Using Infant Simulation to Reduce Pregnancy among High School Students', *Health Educator*, vol. 41, no. 1, pp. 35-41
- Mik-Meyer, N. 2004: *Dømt til personlig udvikling: identitetsarbejde i revalidering*. Hans Reitzel, Kbh.
- Mik-Meyer, N. & Villadsen, K. 2014: *Power and welfare : understanding citizens' encounters with state welfare*. Routledge, London
- Nissen, M.A. 2007: 'Magt og magtesløshed i socialt arbejde', i M.A. Nissen, K. Pringle, & L. Uggerhøj (eds), *Magt og forandring i socialt arbejde*, Akademisk Forlag, Kbh.
- Nissen, M.A., Pringle, K., & Uggerhøj, L. 2007: 'Bogens perspektiv', i *Magt og forandring i socialt arbejde*, Akademisk Forlag, Kbh.
- Rehn, N. 2012: 'Professor i pædagogik: Det er »etisk uforsvarligt« at uddele dukker til gravide', *Politiken*
- Riessman, C.K. & Quinney, L. 2005: 'Narrative in Social Work: A Critical Review', *Qualitative Social Work: Research and Practice*, vol. 4, no. 4, pp. 391-412. <https://doi.org/10.1177/1473325005058643>
- Socialstyrelsen 2017: *Inspirationsmateriale Servicelovens § 11, stk. 3*. Kbh. Socialstyrelsen
- Søgaard, V.F. 2017: 'Når ønsket om moderskab vækker bekymring.', *Kvinder, Køn og Forskning*, no. 2-3
- Somers, C.L. 2014: 'Effects of Infant Simulators on Urban, Minority, Middle School Students', *Health Promotion Practice*, vol. 15, no. 1, pp. 35-43. <https://doi.org/10.1177/1524839913478947>
- Steffen, V. 2005: 'Erfaringspolitik: om brug af fortællinger i medicinsk antropologi', *Tidsskrift for Forskning i Sygdom Og Samfund*, pp. 103-116
- Uggerhøj, L. 2002: 'Menneskelighed i mødet mellem socialarbejdere og klient – ideal og realitet.', i M. Järvinen, J. Elm Larsen, & N. Mortensen (eds), *Det magtfulde møde mellem system og klient*, Aarhus Universitetsforlag, Århus

Villadsen, K. 2004: *Det sociale arbejdes genealogi: om kampen for at gøre fattige og udstødte til frie mennesker*. Hans Reitzel, Kbh.

Wellejus, A. og A. 2006: 'Leg, lyst og læring', i K. Sandvik & A.M. Waade (eds), *Rollespil i æstetisk, pædagogisk og kulturelt perspektiv*, Aarhus Universitetsforlag, Århus